

Hans

Tormis

Oksana

Grete

Pärli

Pirko

Tiiu

Urula

Õpetaja

Kaul

Remo

Karl-Kaspar

Ilmar-Aksel

Iti Mirrell

Ellika

Uku Robert

Johan

Mariroos

Triine

Kaarel

Hindrek

Lisandra

Kristiina Karolina

ESIMENE A KLASS
JA JÕULUAEG

Hilli Rand

ESIMENE A KLASS
JA JÕULUAEG

Toimetaja Helle Tiisväli
Pildid joonistanud Epp Marguste

© Hilli Rand ja kirjastus Argo, 2017
www.argokirjastus.ee

ISBN 978-9949-607-37-2

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

SUUR
TÄNU

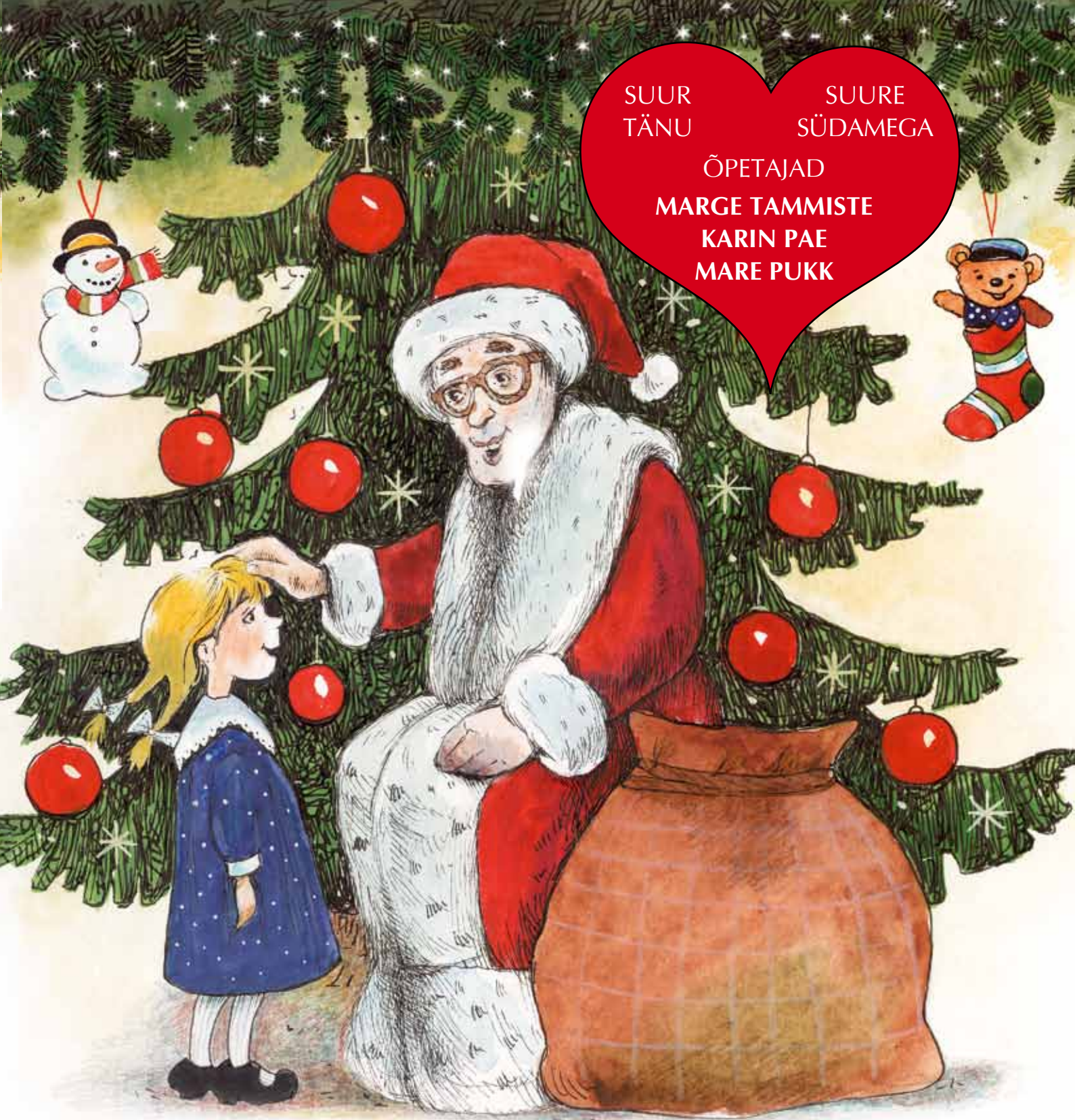
SUURE
SÜDAMEGA

ÕPETAJAD

MARGE TAMMISTE

KARIN PAE

MARE PUKK

Ühe päris suure ja ilusa koolimaja esimese korruse klassiruumis istusid lapsed ümmarguse vaiba peal ringis. See oli esimene A klass ja lapsed selles kokku 22. Varajasel hommikutunnil oli akna taga õues külm ja pime, klassis seevastu mõnusalt soe ja valge.

Heledapäine õpetaja, nimeks Tuuli-Marie, istus samuti koos lastega vaibal. Juba kolm kuud oli ta olnud nende õpetaja. Aga peaaegu mitte keegi ei ütelnud talle enam kogemata „emme“, nagu seda kooli algul oli tihti juhtunud. Kuigi hoolitseva emme moodi oli ta ju küll. Kes aitas lahtitulnud kingapaela kinni siduda? Kes leidis suurest ranitsast üles pinali? Kes lohus, kui mõne uue tähe kirjutamine hästi välja ei tulnud? Kes? Ikka õpetaja Tuuli-Marie! Temale olid lapsed usaldanud oma väikeseid muresid ja suuri rõõme, ning vahel vastupidi – suuri muresid ja väikeseid rõõme...

Nagu igal esmaspäeva hommikul, sõnas õpetaja ka täna: „Teeme jälle oma hommikuringi ja soovime üksteisele ilusat päeva algust ja ilusat nädala algust!“ Nii olid nad teinud juba palju kordi ja see meeldis neile!

Lapsed haarasid üksteisel kätest kinni, mõni sikutas agaralt, mõni oli häbelikum, mõni haigutas, mõni naeratas, mõni kohmitses niisama.

Tere! Tere! Tere! Ilusat päeva algust sulle, sulle ja sullegi! Ilusat nädala algust kõigile!

„Mis tundega sa täna kooli tulid?“ küsis õpetaja Tuuli-Marie. Rääkida tohtis ainult see laps, kelle käes oli sinine klaaskuul. Ja kohe, kui keegi oli oma lause öelnud, ulatas ta kuuli järgmisele kaaslasele.

„Mina tulin sõbraliku meelega,“ naeratas Lisandra, tema oligi alati sõbralik ja abivalmis.

„Mina tulin rõõmsalt, sest täna on matemaatikatund!“ teatas Kaarel, temale jällegi meeldis väga õppida ja eriti just matemaatikat.

Hindrek haigutas: „Aga mina tulin uniselt, mulle ei meeldi üldse nii vara üles tõusta!“

„Mina ka uimaselt,“ nõustus Uku-Robert, kes oli tõepoolest igal hommikul üpris uimane ja hajameelne.

„Püüdsin meelde tuletada, kas kõik asjad on ikka kaasas,“ lausus kleenuke Tiiu, kes oli üliväga korralik.

„Ja mina mõtlesin, et kas koolis toimub täna midagi huvitavat?“ ütles punapäine Mariroos, kellel oli selge ja kõlav hääl ja kes oli muidu ka julge ja hakkaja.

„Noh, et mul läheb lugemisega juba nii hästi ja ma olen mitu raamatut läbi lugenud!“ rääkis ümara näoga Ellika rahulolevalt.

„Mul ei olnud mitte ühtegi mõtet peas, pea oli täna tühi mis tühi!“ ohkas tumedate juustega Tormis. Ta oli klassi kõige pikem poiss, kes salamisi unistas, et võiks tulevikus direktoriks hakata. Ega see ei olnud halb mõte – ta oli rahuliku loomuga ja see sobib ühele direktorile ju hästi!

„Aga mina, aga mina, aga mina,“ hüüatas tedretäppidega Pirko, „mõistata-sin, et kas siis tänasest alates hakkavad tõesti käima päkapikud?“

Tuligi välja, et lisaks esmaspäevale oli täna ka esimene detsember ning algas jõulukuu. Õpetaja Tuuli-Marie arvas, et küllap tunnevad päkapikudki kindlasti kalendrit!

Oo-jaa, see päkapikuteema oli südamelähedane kõigile lastele, enam ei paistnud mitte keegi uimane ega unine.

„Jah, millal nad siis lõpuks ometi tulevad?“ – „Mul käisid juba eile, pühapäeval.“ – „Minul hakkavad küll täpselt esimesest detsembrist käima.“ – „Täna-täna, mulle tulevad ka vististi täna!“ sumises kogu hommikuring erutatult.

„Äh, minul käivad juba ammu, oktoobrist!“ teatas Hans. „Toovad ikka midagi magusat.“ Klassis ei olnud suuremat maiasmokka kui priske Hans, kes mõtles ja rääkis alalõpmata söögist.

„Need ei ole siis mingid õiged päkapikud, teesklevad ainult, ükski tõeline päkapikk ei käi sügisel!“ pahandas Triine. Tema ema oli politseinik ja ei tea, kas sellepärast, kuid Triine tahtis alati, et kord oleks majas ning samuti meeldis talle teisi lapsi kamandada ja õpetada. Küllap oleks ta heameelega ka päkapikke õpetanud ja kamandanud.

Rääkimise järjekord läks nüüd puha sassi ja sinine klaaskuul unustati sootuks edasi anda.

„Aa, teate, mulle tassisid eelmisel aastal sussi sisse suure raamatu maailma lippudest, ei tea, kuidas nad küll jaksasid!“ seletas õhinal lausa lumivalgete juuste ja suurte esihammastega Kaul.

„Mulle töid ükskord mõõga!“ uhkustas pisike Karl-Kaspar, klassi noorim.

Tüdrukud imestasid, kuid Karl-Kaspar selgitas, et see oli tilluke mängumõök ja kõik mõõgad ei peagi suured olema!

Ilmar-Aksel pugistas naerda ja kelkis, et temal käisid kodus hoopiski läti päkapikud.

Teised lapsed küll kahtlesid ja uurisid, et kust ta seda teab? Aga Ilmar-Aksel seletas, et nad töid kaks väikest šokolaadi, mille peal olid läti sõnad ja läti tähed ning seega oli asi täiesti kindel!

„Kuidas need läti päkapikud siia said?“ küsis Ili-Mirell kavalalt.

„Lendasid lennukiga, ega nad jala küll ei tulnud!“ hakkas Ilmar-Aksel veel valjemini naerma ning keegi ei saanud aru, kas ta räägib tõsiselt või teeb nalja. Naljahammas, jah, tõeline naljahammas oli see kräsus juustega Ilmar-Aksel!

Õpetaja Tuuli-Mariel olid olnud selleks hommikuks vist hoopis muud plaanid, kuid tema väikesed õpilased nurusid, et nad saaksid omavahel just päkapikkudest rääkida, sest see on detsembrikuus peaaegu et kõige tähtsam jutuaine.

Lokkispäine Ursula, naerulohukesed põskedes, jutustas, et tal käivad päkapikud igal öösel, kuid nõpsnina ja pikkade juustega Pärli väitis, et temal käivad ainult siis, kui ta on eriti hästi käitunud. See ei olnud mingi ime, sest Ursula elas ju isaga kahekesi ning isa hellitas teda nagu väikest printsessi. Ursula oli hellitamisega harjunud ja võis ju olla, et ka päkapikud arvestasid sellega. Seevastu Pärli isa oli tuntud arst, kirurg, kes hindas väga täpsust ja head käitumist. Küllap arvestasid päkapikud ka sellega...

„Mul on ka niisugused imelikud päkapikud, laisad või mis, et vahepeal käivad, siis aga unustavad täitsa ära,“ kurtis Remo murelikult. Temal olid kodus pisikesed kaksikõed Lenne ja Nelle, kellega oli väga palju tegemist. Vahest olid siis nende päkapikudki väsinumad kui teistel.

„Meil on jälle nii, et ema ja isa panevad ööseks ka oma sussid aknalauale ja mõnikord isegi saavad midagi. Mina ja õde saame alati, aga nemad – ainult vahetevahel,“ jutustas Oksana, väike uudishimulik tüdruk, kes muudkui päris kogu aeg: „Miks? Milleks? Mispärast?“

„Ja teate, ükskord oli emal sussi sees väike kiri: ÄRA SUPID LIIGA SOOLASEKS TEE!“

Supijutt ajas kõiki kohutaval kombel naerma. Tundus, nagu oleks klassis muutunud naerust veelgi valgemaks ja veelgi soojemaks. Oli tore külma ja pimedat päeva nõnda naeruselt alustada!

Ainult Johan ei ütelnud midagi. Õpetaja Tuuli-Marie teadis, et tema kodus ei käi kunagi päkapikud. Johan elas samuti vaid isaga, sest ta ema töötas teises riigis ja käis kodus harva. Võib-olla päkapikud pelgasid isa ja ootasid, millal ema koju tuleb? Igatahes oli see kurb.

Ka väike Grete ei ütelnud midagi, sest ta oli äärmiselt arglik ja sõnaaher. Aga õpetaja oli täiesti kindel, et Gretet küll päkapikud kunagi ei unustanud.

„Õpetaja Tuuli, kas sul endal ka kodus päkapikud käivad?“ hüüti läbisegi.

„Viimasel ajal ei ole neid eriti näha olnud,“ muigas õpetaja. „Minu meelest armastavad päkapikud askeldada seal, kus elavad väiksemad lapsed!“

Tõsi jah, õpetaja enda lapsed, tütar Jaanika ja poeg Jaan, olid juba päris suured. Üks neist kaksteist ja teine kolmteist aastat vana. Jaanika oli ammugi otsustanud, et tema hakkab tulevikus samuti õpetajaks. Jaani aga köitis sport.

„Mina mõtlesin, et õpetajatel käivad alati päkapikud, ükskõik kui vanad nad ise või nende lapsed on!“ venitas Hindrek õige pettunult.

„Aga sa tee ikka teinekord proovi, pane suss aknalauale ja äkki näkkab!“ soovitas Hans.

„Pane jah, pane jah suss!“ hüüdsid lapsed kooris.

